ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΛΜΠΕ

Ο Μέγας Ναπολεών κ' οἱ ἀνάξιοι ἀδελφοί του. Ὁ Λουκιανὸς ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ τμηματάρχου. Ἕνα παράφορο πάθος τοῦ ὑπουργοῦ. Μιὰ ἀρρώστεια ποὺ καταστρέφει δυὸ εὐτυχεῖς συζύγους. Ἡ ἀνήθικες προτάσεις τοῦ Λουκιανοῦ. Ὅπου ὁ κ. Ντελμπὲ πουλάει τὴν τιμή του. Τί κάνει μιὰ προσβολή. Ἡ ἐπιστροφὴ κοντὰ στὸν προδότη. Δάκρυα συγνώμης καὶ μετανοιας. κτλ. κτλ.

Ὁ ΠΩΣ εἶνε γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἱστορία, ὁ Μέγας Ναπολέων, ὅταν ἔγινε παντοδύναμος αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας, ἀνέβασε στὰ λαμπρότερα ἀξιώματα τοὺς ἀδελφούς του καὶ γενικὰ ὅλους τοὺς συγγενεῖς του. Ἄλλους ἀτ' αὐτοὺς τοὺς ἔκανε βασιλεῖς, ἄλλους πρίγκηπες καὶ ἄλλους ἀνωτάτους ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κι' ὁ ἀδελφός του Λουκιανός, κ' ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων ἤθελε νὰ ἔχη ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης του, ὡς ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸν διώρισε ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν. Μὰ δυστυχῶς, κι' ὁ Λουκιανός, ὅπως ἄλλωστε ὅλοι οἱ ἀδελφοί του, ἦταν ἀνάξιος τοῦ Μεγάλου Κατακτητοῦ. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὑπουργείας του ἐργάστηκε μόνο γιὰ τὰ ἀτομικά του συμφέροντα, κι' ὄχι γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς αὐτοκρατορίας, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε, στὸ τέλος, τὸν ἀδελφό του νὰ τὸν ἀντικαταστήση καὶ νὰ τοῦ δώση τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος τοῦ Κανίνο.

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἦταν τότε καὶ ὁ κ. Ντελμπέ, ὁ ὁποῖος εἶχε σύζυγο ἐξαιρετικὰ ὡραία, μὰ κ' ἐξαιρετικὰ ἐνάρετη.

Ὁ Λουκιανὸς τὴ γνώρισε ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ χορευτικὴ συγκέντρωσι τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ τόσο γοητεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, μὲ τὴν ὡμορφιά της, ὥστε ἀποφάσισε νὰ τὴν κατακτήση μὲ κάθε τρόπο.

Τὴν παρακολουθοῦσε παντοῦ, πήγαινε ὅπου πήγαινε κι' αὐτή, κ' ἔτσι κατώρθωσε στὸ τέλος νὰ τὴν προσεγγίση καὶ νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὸ φλογερὸ πάθος ποὺ τοῦ ἔκαιγε τὸ στῆθος.

Ἡ κ. Ντελμπὲ ὅμως ἦταν, ὅπως εἴταμε, ἐνάρετη γυναῖκα κι' ἀπέκρουσε μὲ περιφρόνησι καὶ ἀγανάκτησι τὶς προτάσεις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀλλὰ κι' ὁ Λουκιανός, ἀντὶ νὰ ἀπογοητευθῆ μὲ τὴν ἄρνησί της αὐτή, πείσμωσε ἀκόμη περισσότερο. Γιὰ νὰ τὴ θλέπη μάλιστα συχνότερα, προβίβασε τὸ σύζυγό της καὶ τὸν προσκαλοῦσε συχνὰ στὶς ἑορτὲς καὶ στὶς δεξιώσεις ποὺ ἔδινε στὸ μέγαρό του, χωρὶς αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος νὰ ὑποψιάζεται τὴν ἀφορμὴ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς εὐνοίας τοῦ ὑπουργοῦ του.

Μὰ ὅλοι οἱ κάποι του ἐπῆγαν χαμένοι, ἔτσι, ποὺ στὸ τέλος κι' ὁ ἴδιος ὁ Λουκιανός, βλέποντας τὸ μάταιο τῶν προσπαθειῶν του, ἐγκατέλειψε τὰ σχέδιά του.

***

Δυὸ μῆνες πέρασαν...

Ὁ Λουκιανός, δὲν ἔβλεπε πειὰ καθόλου τὴν ὡραία κυρία Ντελμπὲ—γιατὶ εἶχε πάψει πειὰ νὰ προσκαλῆ τὸ σύζυγό της στὶς ἑστερίδες του καὶ στὶς δεξιώσεις του, ὅταν ἔξαφνα ὁ τελευταῖος προσεβλήθη ἀπὸ μιὰ βαρειὰ ἀσθένεια.

Ἡ ἀσθένειά του μάλιστα, δὲν ἦταν μόνο βαρειά, ἀλλὰ κ' ἐξαιρετικὰ μεγάλης διαρκείας, τόσο, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν πάψουν ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλον. Ἡ εἴδησις αὐτὴ παρέτεινε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀρρώστεια τοῦ δυστυχισμένου ὑπαλλήλου.

Ἐντωμεταξύ, ἡ ἀτυχὴς σύζυγός του εἶχε θυσιάσει τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν κρατήση στὴ ζωή. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἄλλη περιουσία, εἶχε πουλήσει ὅλα τὰ ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὅλα της τὰ κοσμήματα γιὰ ν' ἀνταποκριθῆ στὰ ἔξοδα τῆς ἀσθενείας. Τὸ μόνο ποὺ τῆς ἀπόμενε ἦταν τὸ κρεββάτι, μερικὲς καρέκλες καὶ τὰ μεγάλα... χρέη τους!

Τέλος, ὁ σύζυγός της κατώρθωσε, χάρις στὴν ἀφοσίωσί της, νὰ γίνη καλά... Πῶς θὰ ζοῦσαν ὅμως τώρα, τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν εἶχε δουλειά;...

Τότε πέρασε ἀτ' τὸ μυαλὸ τοῦ φτωχοῦ Ντελμπὲ ν' ἀπευθυνθῆ στὸ Λουκιανὸ Βοναπάρτη, ὁ ὁποῖος τόση εὔνοια τοῦ εἶχε δείξει ἄλλοτε. Ἔλπιζε πὼς καὶ τώρα θὰ τοῦ ἔδειχνε τὴν ἴδια εὔνοια. Μίλησε σχετικῶς στὴ γυναῖκα του, μὰ αὐτὴ οὔτε κὰν νὰ συζητήση θέλησε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Τότε ὁ φτωχὸς ὑπάλληλος, μέσ' στὴν ἀπόγνωσί του, ἔγραψε ἀτ' εὐθείας στὸν ὑπουργό, χωρὶς νὰ ἀνακοινώση τίποτε στὴ σύζυγό του.

Ὁ Λουκιανὸς τοῦ ἔστειλε, πράγματι, μερικὰ χρήματα γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύση καὶ τοῦ ὑπεσχέθη, ὅτι μόλις ἀδειαζε μιὰ θέση στὸ ὑπουργεῖο, θὰ τὸν ἐδιώριζε σ' αὐτή...

Μὰ ἡ θέσις δὲν ἄδειαζε καὶ ὁ κ. Ντελμπὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη ἄεργος. Δὲν εἶχαν πειά, οὔτε πεντάρα, καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἔδινε πίστωσι, ἐνῶ συγχρόνως οἱ ἀπλήρωτοι πιστωταί τους, τοὺς ἐνοχλοῦσαν καὶ τοὺς κατεδίωκαν καθημερινῶς.

Ἡ κ. Ντελμπέ, ἡ ὁποία εἶχε ἀτομείνει μ' ἕνα μοναχὰ φόρεμα, ἐργάζαταν καθημερινῶς, κεντῶντας διάφορα ἐργόχειρα, μὰ τὰ μικρὰ της κέρδη δὲν τοὺς ἔφταναν οὔτε γιὰ ν' ἀγοράζουν ψωμί.

Τότε ὁ Λουκιανός, θέλοντας νὰ ἐκμεταλλευθῆ ἀνήθικα τὴ φτώχεια τοῦ ζεύγους, ἐπέτυχε νὰ συναντήση κρυφὰ τὴν κ. Ντελμπέ, στὴν ὁποία ἐπανέλαβε τὶς ἐρωτικὲς προτάσεις του.

Μὰ ἐκείνη, ἐνάρετη πάντα, τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν ἴδια περιφρόνησι ποὺ τοῦ εἶχε ἀπαντήσει καὶ τὴν πρώτη φορά, ὅταν ἀκόμα ἦταν εὐτυχισμένη.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ναπολέοντος, βλέποντας ὅτι δὲν κατώρθωνε τίποτε μὲ τὴ σύζυγο, ἀπετάνθη πρὸς τὸ σύζυγο καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τὴ χωρίση, γιατί—ὅπως τοῦ ἐξήγησε—τὴν ἀγαποῦσε ἕνας ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος ἦταν πρόθυμος νὰ τὸν ἀποζημιώση μὲ μιὰ ὁλόκληρη περιουσία

Ὁ Ντελμπέ, ὁ ὁποῖος, σημειῶστε, πέθαινε τῆς πείνας, βρῆκε τὴν πρότασι αὐτὴ συμφέρουσα. Ἡ φτώχεια του τὸν εἶχε ἐκμηδενίσει, τὸν εἶχε κάνει ἕναν τιποτένιο... Συγχρόνως, ἐξ αἰτίας πάλι τῆς φτώχειας, εἶχε καθημερινῶς σκηνὲς μὲ τὴ σύζυγό του.

Στὸ τέλος, μιὰ μέρα, δείχνοντάς της τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Λουκιανοῦ, τῆς εἶπε:

— Ἀφοῦ δὲν μποροῦμε νὰ συζήσουμε, ἂς χωρίσουμε!... Νά, τί μοῦ γράφουν!... Ἂς δεχτοῦμε!... Ἔτσι θὰ γίνουμε κ' ἐγὼ κ' ἐσὺ εὐτυχισμένοι καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ πετάξουμε αὐτὰ τὰ κουρέλλια ποὺ φοροῦμε...

Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ γίνη πιὸ μεγάλη προσβολή, σὲ μιὰ γυναῖκα.

Ἡ κυρία Ντελμπέ, μαινομένη γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ συζύγου της, τὸν ἔφτυσε κατὰ πρόσωπο καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ Λουκιανὸ Βοναπάρτη, τὸν ὁποῖο, τόσες φορὲς, εἶχε ἀτοκρούσει ὥς τότε, κ' ἔγινε φίλη του...

Ὁ Λουκιανὸς τὴν ἐγκατέστησε τότε σ' ἕνα πλούσιο μέγαρο τῆς ὁδοῦ Κλισύ, ὅπου τῆς ἐξασφάλισε κάθε ἄνεσι. Συγχρόνως ἔδωσε στὸ σύζυγό της 60.000 φράγκα, ὡς ἀντάλλαγμα τῆς τιμῆς του...

***

Ἡ κ. Ντελμπὲ ὅμως, ἡ ὁποία εἶχε γεννηθεῖ ἐνάρετη καὶ τιμία, δὲν μποροῦσε τώρα ν' ἀπολαύση καὶ νὰ χαρῆ, μιὰ τέτοια ἀνήθικη εὐτυχία.

— Ποτὲ δὲν θὰ σᾶς κάνω εὐτυχισμένο, ἔλεγε διαρκῶς στὸ Λουκιανό. Θὰ βλέπετε πάντα στὸ πρόσωπό μου τὰ σημάδια τῆς μετανοίας.

Στὸ τέλος κι' ὁ Λουκιανὸς κατάλαβε πόσο ἀνήθικη ἦταν ἡ συμπεριφορὰ του στὴν περίπτωσι αὐτὴ καὶ παρητήθη τῆς φίλης του.

Μὰ κι' ὁ κ. Ντελμπέ, εἶχε μετανοήσει οἰκτρὰ γιὰ τὸ σφάλμα του. Ἡ θλῖψις του μάλιστα, γιατὶ εἶχε χάσει μιὰ τόσο ἀνεκτίμητη σύντροφο, ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τὸν εἶχε ρίξει κάτω ἄρρωστο βαρειά, ἑτοιμοθάνατο.

Ἡ σύζυγός του, μόλις τὸ ἔμαθε αὐτό, ἔννοιωσε πάλι τὴν παλιὰ ἀγάπη της νὰ ζωντανεύη μέσα της, καὶ χωρὶς νὰ διστάση καθόλου, ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἄρρωστο. Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ του, τοῦ κατάβρεξε τὰ χέρια μὲ δάκρυα, ὡμολόγησε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἔνοχος καὶ τοῦ ζήτησε συγνώμην...

Ὁ κ. Ντελμπέ, νόμιζε πὼς ὀνειρεύόταν καὶ βλέποντας τὸ θῦμα του, νόμιζε πὼς ἔβλεπε ἄγγελο ποὺ κατέβηκε ἀτ' τὸν οὐρανό... Ἡ ἐπιστροφή της, τοῦ ξανάδωσε τὴ ζωὴ καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι ἐνώθηκαν καὶ πάλι.

Ἐντωμεταξὺ, τὸ συζυγικὸ αὐτὸ δράμα ἔγινε γνωστὸ καὶ στὸν Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος, ὄχι μόνο ἐπέπληξε τὸν Λουκιανὸ γιὰ τὴν αἰσχρὴ συμπεριφορά του, ἀλλὰ, ἐκτιμώντας τὴν κ. Ντελμπέ, ξαναδιώρισε τὸ σύζυγό της στὸ ὑπουργεῖο, σὲ θέσι ἀνώτερη αὐτῆς ποὺ εἶχε πρῶτα.

Ἔτσι οἱ δυὸ σύζυγοι ξανάγιναν εὐτυχισμένοι.

Ὁ Λουκιανὸς Βοναπάρτης